

китѣ имъ — всичко това бѣше чуждо за него, то нѣмаше нужда отъ него, той бѣше излишенъ тѣмъ, значи, и на цѣлия свѣтъ. Срамотно му даже бѣше на хаджията да ходи по пжтищата, а случеше ли се да мине край школото, или да види отъ далеко бѣлитѣ му закърпени стени, сърдцето му се свиваше отъ болестъ... Отъ собствената му кжща да го бѣха изпждили, нѣмаше толкова мжка да чувствува.

Веднажъ го срещнахме на пжтя и го попитахме съ участие:

— Дѣдо хаджи, защо не дойдешъ на гости нѣвга? Забрави училището!

Той ни погледна, видѣ въ изражението на лицата ни искреностъ и каза тжжно:

— Ще ви дойда, ще ви дойда, дѣдовата, скоро ще ви дойда на гости на школото... и нѣма да си ида вече.

Не разбрахме какво искаше да каже съ тия думи... Но какъ бѣше печално и убито сърдцето му! Гласътъ му като че искаше да заплаче.

* * *

Отдавна бѣше миналъ часътъ за урокъ, а учителътъ не излизаше отъ стаята си. Насъ ни хващаше нетърпение. Жегата него день бѣше не-сносна, въздухътъ горещъ и удушливъ. Въ отдѣлението се не стоеше отъ тежина. Ние гледахме кога ще дадемъ урокъ, та да изхвъркнемъ по кѣра. А той все не излазяше. Стана мѣмъръ между насъ, това бѣше единъ протестъ.

— Боленъ е, — казаха нѣкои по налучкване.

— Гости има, — каза другъ.